

Γέρ. Ιωάννης: “Ή ωφέλει ή ωφελού ή φεύγε” (Χαράλαμπος Μπούσιας, Μέγας Υμνογράφος της των Αλεξανδρέων Εκκλησίας)

/ [Πεμπτουσία](#)

[Προηγούμενη δημοσίευση:<http://bitly.com/1VJ7liW>]

Επειδή, όμως, ο άνθρωπος δεν γνωρίζει την ημέρα και την ώρα που ο Κύριός μας θα ζητήσει την ψυχή μας οφείλει, να βρίσκεται σε διαρκή εγρήγορση. Αυτό μας προστάζει και ο Ευαγγελιστής Ματθαίος λέγοντας: «Γρηγορείτε, ότι ουκ οίδατε την ημέραν ουδέ την ώραν, εν η ο Υιός του ανθρώπου έρχεται»(Ματθ. κε΄ 13). Με αυτόν τον τίτλο ο πατήρ Ιωάννης σημειώνει το εξής δίστιχο:

Το ξέρω πως τ' ορίζεις Συ και είναι θέλημά Σου·

δος πάντα της ψυχής τ' αυτιά ν' ακούνε: «Ετοιμάσου».

Στον ατομικό κανονισμό του καθ' ημέραν βίου του, που ο ίδιος συνέταξε, ιδιαίτερη έμφαση δίδει ο μακαριστός Όσιος στη διάθεση του χρόνου του. Έτσι εφαρμόζοντας αυστηρότατη οικονομία γράφει:

Άς μη λησμονούμεν ότι άπαξ μόνον θα διέλθωμεν διά της οδού του παρόντος βίου και ότι πάσα στιγμή της προσκαίρου ταύτης ζωής μας έχει το αντίκτυπόν της εις την αιωνιότητα. Εις πάσαν συνάντησιν η διάρκεια της ομιλίας και συζητήσεως δεν θα υπερβαίνει το διάστημα των τριών τετάρτων της ώρας και μόνον σε περίπτωσιν ανάγκης δύναται να παραταθή, αλλά ουδέποτε πέραν της μιάς ώρας και ενός τετάρτου αυτής».

Συνεχίζοντας στον κανονισμό του ζητεί τάξη, ακρίβεια και αυστηρότητα στο ωρολόγιο πρόγραμμα της διαθέσεως του ημερήσιου χρόνου. Σ' αυτόν απαγορεύει κρίσεις περί προσώπων, μεταφορά νέων ειδήσεων και πληροφοριών πάσης φύσεως καθώς και διηγήσεις χρονοβόρους. Όλο το χρόνο της επικοινωνίας με τους άλλους τον θέλει να καταναλώνεται σε καθαρά πνευματικής και επικοιδομητικής φύσεως θέματα καθώς και στην κοινή ανάγνωση ιερών κειμένων. Επιζητεί εξ άλλου επιμόνως και με θέρμη και συντριβή την άνωθεν ενίσχυση και φωτισμό, για να αποσοβείται κάθε τι που βλάπτει και ζημιώνει τη ψυχή και κακώς επηρεάζει την πνευματική πρόοδο του έσω ανθρώπου επικαλούμενος τον προφητάνακτα Δαβίδ, ο οποίος λέγει: Άπόστρεψον, Κύριε, τους οφθαλμούς μου του μη ιδείν ματαιότητα» (Ψαλμ. ριη´ 37) και «Κατεύθυνον τα διαβήματά μου εν ταις τρίβοις σου, ίνα μη

σαλευθώσι τα διαβήματά μου» (Ψαλμ. ιστ' 15). Επέτρεπε στους επισκέπτες του, που και αυτοί ήσαν λίγοι, να συνομιλούν μαζί του για μισή μόνον ώρα και μόνον εάν από την επικοινωνία αυτή ο ίδιος η ο συνομιλητής του ωφελείτο. Εάν η συζήτηση είχε μεγάλο πνευματικό ενδιαφέρον την παρέτεινε για ένα ακόμη τέταρτο. Ο περισσότερος χρόνος θεωρούσε ότι ήταν επιβλαβής, γιατί πρώτιστα τον απομόνωνε από την αδιάλειπτη επικοινωνία με τον Σωτήρα μας Χριστό, επικοινωνία που του γλύκαινε την καρδιά και του αναζωογονούσε τους πνεύμονες με το οξυγόνο της ζωής.

Σε επιστολή του προς πνευματικό του αδελφό ο όσιος Δομβοΐτης ασκητής θυμίζοντάς μας τον Γέροντά μας Γαβριήλ, που κάθε πρωί δοξολογούσε τον Θεό μας για την καινούρια ημέρα που του χάρισε και είδε το φως του ήλιου να ανατέλλει «επί δικαίους και αδίκους» (Ματθ. ε' 45) γράφει:

Άς φροντίσωμεν προσευχόμενοι νυχθημερόν και άνευ όκνου, μετά συντριβής και ταπεινώσεως ταυτοχρόνως δε καταβάλλοντες πάσαν προσπάθειαν, διά να προσελκύσωμεν την χάριν και το έλεος του Θεού εις τας ταλαιπώρους και κουρασμένας ψυχάς μας. Παρέρχεται ο χρόνος του βίου ταχέως και ανεπιστρεπτί και πραγματικώς επωφελής χρήσις αυτού ελάχιστα η και ουδόλως γίνεται. Έχομεν κατορθώσει έναν σωρόν παρασιτικάς απασχολήσεις και ενδιαφέροντα και τον χρόνο μας να δαπανώμεν ματαίως και τας δυνάμεις μας ασκόπως να εξαντλώμεν. Αλλά, ας μη αποθαρρυνώμεθα. Ανδρίζεσθε και κραταιούσθω η καρδιά υμών πάντες οι ελπίζοντες επί Κύριον» (Ψαλμ. λ' 25).

Κάθε ημέραν που ξημερώνει και περί της οποίας πρέπει να λέγωμεν: «Ευχαριστώ Σοι, Κύριε, ότι ηξίωσας με και την σήμερον θεάσασθαι» ας την θεωρούμεν ως την πρώτην ημέραν ενάρξεως του αγώνος και της προσπαθείας μας. Και ο Θεός θα στείλη την χάριν Του και το έλεός Του, όπως αυτός θέλει και όταν αυτός θέλει.

Γι' αυτό ο όσιος ερημίτης στον ίδιο τον άχρονο Κύριο απευθυνόμενος στο τέλος του ποιήματός του «Σ' τον υπόλοιπον βίον» θερμώς τον παρακαλεί να τον αξιώσει να τηρεί τις σωτήριές Του εντολές μέχρι τέλους της ζωής του εξαγοραζόμενος τον καιρόν:

Αξίωσέ με, Κύριε, σ' όσα μου μένουν χρόνια

τα ρήματά Σου να τηρώ τα άγια κι' αιώνια.

Το τρίπτυχον του χρυσού κανόνος των συναναστροφών κατά το Γέροντα Ιωάννη, αφού

Με την κακήν αναστροφήν και βλαβεράν φιλίαν

πόσοι δεν εφυγάδευσαν τιμήν, ζωήν κοσμίαν:

συνοψίζεται στην περίφημη ρήση του: « **Ἡ ωφέλει ἢ ωφελού ἢ φεύγε**».

Δεν πρέπει να λησμονούμε ότι κάθε στιγμή της επίγεια ζωής μας είναι ανεπανάληπτη και οφείλουμε να εξαγοράζουμε τον καιρό μας με την προσευχή.

Πολλές φορές ενώ προσευχόμεθα δεν λαμβάνομεν. Το ταμείον της χάριτος δεν μπορούμεν να το εκβιάσωμεν. Ο Κύριος έχει το κλειδί και θα ανοίξει να μας δώσει, όταν πρέπει. Η χάρις είναι ένας πολύ διακριτικός επισκέπτης και το παραμικρόν να συμβεί συστέλλει τας ακτίνας της. Αυτή μας σηκώνει ψηλά, μας θεώνει. Μόνοι μπορούμε να σηκωθούμε ψηλά; Όχι! Πρέπει κάποιος άλλος υψηλότερος από εμάς να μας σηκώσει. Αυτή είναι η θεία χάρις.